4.11.71 De Europæiske Fællesskabers Tidende Nr. C 111/1

FØRSTE RESOLUTION

af 20. oktober 1971

vedtaget af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, vedrørende de almindelige støtteordninger med egnsudviklingsmæssig målsætning

REPRÆSENTANTER FOR MEDLEMSSTATERNES REGERINGER FORSAMLET I RÅDET –

ud fra den betragtning, at støtte med egnsudviklingsmæssig målsætning, når den er fyldestgørende og anvendes forsvarligt, udgør et af de særdeles vigtige midler til egnsudvikling og gør det muligt for medlemsstaterne at føre en egnsudviklingspolitik med henblik på en mere afbalanceret vækst i de forskellige områder i det enkelte land og i Fællesskabet;

i erkendelse af, at den fare for overbud, der består i forbindelse med støtte med egnsudviklingsmæssig målsætning, nødvendiggør, at der uopholdeligt udarbejdes en første serie samordningsforanstaltninger, der skal begrænse denne fare;

efter at have gjort sig bekendt med Kommissionens meddelelse af 23. juni 1971 om samordning af de almindelige støtteordninger med egnsudviklingsmæssig målsætning –

forpligter sig til i spørgsmål vedrørende støtteordninger med egnsudviklingsmæssig målsætning i henhold til de som bilag til denne resolution knyttede gennemførelsesbestemmelser at anvende følgende principper:

1. Samordningen gennemføres gradvist.

Den iværksættes først i de mest industrialiserede områder i Fællesskabet (de »centrale områder«); en passende løsning, der bygger på de i denne resolution fastlagte principper, og som tager hensyn til de særlige problemer, der gør sig gældende i hver af randområderne, vil omgående blive udarbejdet for disse områder.

Endvidere skal iværksættelsen i de centrale områder af alle opstillede betingelser ske gradvist i en ét-årig overgangsperiode fra den 1. januar 1972.

2. Samordningen har hovedsageligt fire aspekter, der danner et hele: ensartet loft for støttens omfang, gennemskuelighed, egnsudviklingsmæssig særegenhed og sektormæssige følgevirkninger af støtte med egnsudviklingsmæssig målsætning.

3. Det ensartede loft for støttens omfang fastsættes i netto subventionsækvivalens, udregnet efter den fælles metode for vurdering af støtte (beskrevet under punkt 5 i gennemførelsesbestemmelserne), idet det i de centrale områder bør tilstræbes at sænke støtteniveauet så meget som overhovedet muligt.

Dette loft, der indledningsvis er fastsat til 20 % i netto subventionsækvivalens, træder i kraft pr. 1. januar 1972. Den gælder for samtlige former for støtte med egnsudviklingsmæssig målsætning, der ydes til en given investering. Ved udgangen af 1973 vil dette loft blive taget op til revision under hensyn til de indvundne erfaringer, i forbindelse med tillempningerne, foretaget i de eksisterende støtteordninger i retning af en reel gennemskuelighed og det med kumulationen af egnsudviklingsmæssig støtte og sektorbestemt støtte; medlemsstaterne tilkendegiver deres interesse for inden da at undersøge forholdet mellem omfanget af den ydede støtte og antallet af nye beskæftigelsesmuligheder.

Undtagelser fra dette loft kan mod forudgående meddelelse af den nødvendige begrundelse tillades efter den fremgangsmåde, der er fastsat i artikel 93 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab. Kommissionen giver periodisk Rådet meddelelse om disse undtagelser fra loftet.

4. Det er en væsentlig forudsætning for samordningen og vurderingen af de almindelige støtteordninger, at støtten og ordningerne er gennemskuelige.

Dette medfører følgende forpligtelser for medlemsstaterne:

a) støtten og støtteordningerne skal i overgangsperioden gøres gennemskuelige:
   - ingen nye uigennemskuelige støtteforanstaltninger må sættes i kraft;
   - ved enhver ændring eller fornyelse af de gældende ordninger skal disse omformes i retning af en reel gennemskuelighed;
   - støtte, hvis uigennemskuelighed ikke kan fjernes, skal afskaffes inden overgangsperiodens udløb;

b) fra den 1. januar 1972 anvendes loftet på den samlede støtte, der ydes til en investor til en given investering, effektivt.

5. For så vidt angår de egnsudviklingsmæssige særegenheder skal følgende principper overholdes:

- egnsudviklingsstøtten må ikke dække hele det nationale område (med undtagelse af storhertugdømmet Luxembourg, der betragtes som en egn), dvs. at en generel støtte ikke kan ydes som egnsudviklingsstøtte;

- de almindelige støtteordninger skal klart, enten geografisk eller ved kvantitative kriterier, afgrænse de egne eller de zoner inden for egnene, der modtager støtten;

- undtagen hvor det drejer sig om særlige udviklingscentre, bør den egnsudviklingsmæssige støtte ikke ydes punktvis, dvs. til isolerede geografiske steder, der næsten ingen indflydelse har på et områdes udvikling;

- når det drejer sig om at løse problemer, der er forskellige af natur og omfang og som ikke er lige påtrængende, skal støttens omfang ligeledes differentieres;

- gradueringen og modulationen af støttesatserne efter de forskellige zoner og områder skal klart angives.

6. De manglende sektorsæregenheder i forbindelse med de almindelige støtteordninger med egnsudviklingsmæssig målsætning gør det vanskeligt at vurdere disse ordninger på grund af de problemer, som støttens sektormæssige følgevirkninger kan rejse på fællesskabsplan. Som følge heraf vil medlemsstaterne sammen med Kommissionen fastlægge en fremgangsmåde, der gør det muligt at vurdere de virkninger, som støtte med egnsudviklingsmæssig målsætning har på de forskellige sektorer.

Uafhængigt af udarbejdelsen af nævnte fremgangsmåde forbydes dobbeltkumulation, dvs. behandling af samme sektormæssige eller egnsudviklingsmæssige problem ved ydelse af såvel egnsudviklingsmæssig som sektorbestemt støtte, der kumuleres.

7. Overvågningen af anvendelsen af principperne for samordning af de almindelige støtteordninger med egnsudviklingsmæssig målsætning sikres af Kommissionen ved hjælp af efterfølgende meddelelse til denne om vigtige anvendelsestilfælde efter en fremgangsmåde, der sikrer bevarelsen af forretningshemmeligheder.

8. Resultaterne af denne anvendelse vil regelmæssigt blive undersøgt sammen med højtstående nationale embedsmænd med kompetence inden for støtteområdet. Kommissionen forelægger årligt en rapport for Rådet og for de andre interesserede fællesskabsorganer.

BILAG

De nærmere regler for anvendelse af principperne for samordning af de almindelige støttesystemer med egnsudviklingsmæssig målsætning.

1. Gradvis iværksættelse

Den gradvise iværksættelse vedrører i første række det geografiske anvendelsesområde. I betragtning af, at et af målene for samordningen og ændringen af de almindelige støtteordninger med egnsudviklingsmæssig målsætning er at afslutte medlemsstaternes indbyrdes overbud for at tiltrække investeringer til deres respektive områder, bør den anbefalede løsning i første række anvendes i de områder, hvor virkningerne af dette overbud, særligt på konkurrencen og samhandelen, er mest mærkbare, dvs. i de industrialiserede områder og i de områder, der er beliggende på begge sider af medlemsstaternes grænser. Disse områder betegnes herefter som Fællesskabets »centralområder«.

For de øvrige områder, der betegnes som »randområder«, vil der hurtigst blive udarbejdet en passende løsning, der bygger på samme principper, under hensyn til de specielle problemer, der består i hver af disse randområder.

Selv i centralområderne kan opfyldelsen af alle nødvendige betingelser kun ske gradvist. Der fastsættes en overgangsperiode med henblik herpå. Denne periode fastsættes til ét år fra iværksættelsesdatoen for samordningen, dvs. fra den 1. januar 1972 at regne.

2. Afgrænsning af centralområderne

Centralområderne omfatter hele Fælleskabet med undtagelse af Berlin. »Zonenrandgebiet«, den del af det franske område, der for øjeblikket modtager udviklingspræmier samt af »Mezzogiorno«.

»Zonenrandgebiet« er defineret i bilaget til paragraf 9 i den tyske lov om udvikling af »Zonenrandgebiet« (Gesetz zur Förderung des Zonenrandgebiets vom 5. August 1971, Bundesgesetzblatt I, S. 1237).

Den del af det franske område, der for øjeblikket modtager udviklingspræmier, er defineret i »décret« nr. 69–285 af 21. marts 1969 og i »arrêté« af 21. marts 1969 (JORF af 30.3.69), suppleret af »décret« nr. 70–386 af 27. april 1970 (JORF af 10.5.70).

Områderne betegnet som »Mezzogiorno« er de områder, der angives i artikel 1 i »Testo unico« for Mezzogiorno (Dekret fra republikkens præsident nr. 1523 af 30. juni 1967, GU nr. 159 af 24.6.68).

3. Samordningens aspekter

Samordningen og ændringen af de almindelige støtteordninger har fire grundlæggende aspekter: ens loft for støt-

tens omfang, støttens gennemskuelighed, egnsudviklingsmæssig særegenhed og sektormæssige følgevirkninger.

Disse fire aspekter er så nært knyttet til hinanden, at de danner et hele. Der er opnået principiel enighed om alle nævnte aspekter, omend gennemførelsen af alle nødvendige betingelser kun kan ske gradvist.

For visse af disse betingelsers vedkommende – fjernelse af visse støtteforanstaltningers uigennemskuelighed samt de sektormæssige følgevirkninger – arbejdes der endnu på det tekniske plan. Ikke desto mindre gør de hidtil opnåede resultater det muligt at begynde at anvende samordningsprincipperne pr. 1. januar 1972, idet de øvrige betingelser bør opfyldes umiddelbart derefter og senest ved udgangen af den etårige overgangsperiode.

4. Fælles loft for støttens omfang

Det ensartede loft for støttens omfang, som medlemsstaterne forpligter sig til at overholde i de under pkt. 2 definerede centralområder ved den konkrete anvendelse af egnsudviklingsmæssige støtteforanstaltninger til en investor for en given investering har til formål at bringe overbud på støtte-området til ophør.

Dette fælles loft, der i første fase ikke nødvendigvis medfører en ændring af de almindelige støtteordninger, tager hensyn til hele den kumulerede egnsudviklingsmæssige støtte under en hvilken som helst form. Det skal heller ikke have til følge, at medlemsstater, hvis nuværende støtteordninger ikke når dette loft, forhøjer den nuværende støtte.

Under hensyn til resultaterne af anvendelsen af den fælles vurderingsmetode på de vigtigste støtteordninger, der er i kraft i centralområderne, fastsættes dette loft i begyndelsen til en sats på 20%, udtrykt i netto subventionsækvivalens, beregnet efter den fælles vurderingsmetode for støtte.

Dette niveau vælges ikke én gang for alle. I centralområderne bør tendensen være at nedsætte støtteniveauet så meget som muligt. På den anden side bør det sikres, at det valgte loft faktisk svarer til behovene og til problemerne i de zoner af disse centralområder, der modtager støtte. Det er grunden til, at medens indførelsen af et fælles loft for støttens omfang udgør et princip, bør valget af dette lofts niveau fortsat være en gennemførelsesbestemmelse til dette princip. Dette vil gøre det muligt at handle med den fornødne smidighed.

Fastsættelsen af et fælles loft betyder ikke, at det er berettiget at yde støtte i alle zoner af centralområderne. Kun områder – eller klart afgrænsede zoner inden for disse – hvis social-økonomiske forhold gør ydelse af støtte berettiget, kan modtage støtte. Under dette loft, der udgør den øvre grænse, kan medlemsstaterne fortsat graduere omfanget af deres egnsudviklingsbistand efter områdernes social-økonomiske særegenheder (se punkt 7 »Regional særegenhed«) og i givet fald efter sektormæssige hensyn. Undtagelser fra dette loft kan tillades i forbindelse med forudgående meddelelse af begrundelsen til Kommissionen. Kommissionen træffer afgørelse på grundlag af denne begrundelse, der enten kan omhandle enkelttilfælde eller problemer af særlig art eller af presserende karakter, der er opstået i en bestemt zone. Kommissionen giver periodisk Rådet meddelelse om disse undtagelser fra loftet.

5. Fælles metode til vurdering af støtten

Forarbejdet har gjort det muligt at fastsætte en fælles metode til vurdering og sammenligning af støtteforanstaltningerne.

Det bør imidlertid understreges, at det drejer sig om en sammenligningsmetode og ikke om en regnskabsmetode. Den gør det muligt at gøre støtteforanstaltningerne sammenlignelige både inden for samme støtteordning og mellem medlemsstaternes forskellige støtteordninger indbyrdes under hensyn til det teoretiske højeste beløb, der kan ydes. Dette teoretiske højeste beløb kan afvige betydeligt fra det faktisk ydede støttebeløb, der ydes i et konkret tilfælde.

Målemetoden er baseret på et fælles kriterium, nemlig støttens relative betydning i forhold til investeringsbeløbet, idet denne betydning udtrykkes i procent. Metoden gør det muligt at gruppere de vigtigste støtteformer og -regler i tre kategorier: de gennemskuelige eller målelige støtteforanstaltninger, de delvist gennemskuelige eller vurderbare støtteforanstaltninger, som kan vurderes ud fra hypoteser, som betyder en til tider meget stor usikkerhedsmargin i beregningerne og, de uigennemskuelige støtteforanstaltninger, over for hvilke metoden ikke kan finde anvendelse. Indenfor denne sidste kategori bør endvidere udsondres støtteforanstaltninger med reducérbar og ikke-reducérbar uigennemskuelighed.

Ved beregningerne tages der kun hensyn til støtten efter fradrag af skat, dvs, den nettosubventionsækvivalens, der endeligt tilfalder støttemodtageren efter betaling af indkomstskat, idet man går ud fra den hypotese, at virksomheden giver fortjeneste allerede det første år, således at der opkræves maksimalskat. Følgelig ligger støtteniveauet som følger af anvendelsen af metoden langt under de tal, man hidtil normalt har nævnt i forbindelse med egnsudviklingsbistand.

Anvendelsen af den fælles vurderingsmetode på de væsentligste støtteordninger med egnsudviklingsmæssig målsætning inden for det fælles markeds centralområder giver alene for den gennemskuelige og delvist gennemskuelige støtte følgende teoretiske maksimalstørrelse:

Tyskland	18,1%
Belgien	16,5%
Frankrig	24,7%
Italien	26,7%
Luxembourg	17,3%
Nederlandene	19,8%

Den skematiske fremstilling af vurderingsmetoden for statsstøtte, der er udarbejdet i løbet af flere multilaterale møder med nationale sagkyndige og godkendt af generaldirektørerne i de nationale forvaltninger den 18. december 1970 indskrænker sig til at angive de grundlæggende definitioner samt de forenklinger, hvorom der er truffet aftale på det tekniske plan, uden at gå i detaljer med hensyn til de problemer, der måtte analyseres for at komme til disse resultater.

Der er tale om følgende grundlæggende definitioner og aftaler:

a) *Det fælles målekriterium* er forholdet mellem støttebeløb og investeringsbeløb, udtrykt i procent.

b) *Den gennemskuelige eller »målelige« støtte* er den, der har investeringen som beregningsgrundlag, og hvis forhold til investeringsbeløbet kan fastsættes i procent.

c) *Standardgrundlaget for beregning af støtten* omfatter tre kategorier af investeringsudgifter: grund, bygning og udstyr(1). Anvendelse af metoden nødvendiggør derfor korrektioner i grundlaget, såfremt støtten udelukkende ydes til en del af disse kategorier eller til andre udgifter. For disse sidste er gennemskueligheden betinget af kendskab til deres størrelse i forhold til standardgrundlaget.

(1) Denne konvention indebærer en større eller mindre beregningsmargin alt efter, hvilke elementer der indgår i disse tre udgiftskategorier.

d) *Fordelingsnogler inden for standardgrundlaget for beregning af støtte:* de nationale sagkyndige har godkendt følgende nøgler(2):

	grund	bygning	udstyr
Tyskland	5	30	65
Belgien	5	40	55
Frankrig	5	50	45
Italien	5	30	65
Luxembourg	5	50	45
Nederlandene	5	40	55

e) *Tidspunktet for betaling af støtten* er det samme for alle former for støtte(1). Der tages ikke hensyn til tidsforskellen mellem udbetalingsdatoen eller -datoerne og tidspunktet for beslutningen om ydelse af støtte. Ved hjælp af en aktualiseringsberegning bringes subventionselementet i lån med nedsat rente eller rentegodtgørelse op til samme dato som tilskud.

f) *Aktualiseringssatsen for beregningerne* er sat til 8%.

g) *Problemet vedrørende den uensartede beskatning af forskellige stotteformer* inden for samme almindelige ordning i medfør af forskellige støtteformer og af samme støtteform inden for medlemsstaternes forskellige, almindelige egnsudviklingsstøtteordninger løses ved indførelsen af formlen netto-resultat efter skat, udtrykt i subventionsækvivalens i forbindelse med den støtte, der endeligt tilfalder støttemodtagerne. Dette medfører som hypotese(2), at virksomheden opnår overskud lige fra begyndelsen, og at den ved udgangen af det første regnskabsår opnåede fortjeneste er så stor, at støtten maksimalbeskattes.

h) *I beregningsgrundlaget for lån med nedsat rente eller med rentegodtgørelse indgår følgende elementer:*

- *låneandel:* den procentdel af investeringsudgifterne, der under hensyn til standardberegningsgrundlaget dækkes af lånet,
- *lånets løbetid,*
- *længden af den amortisationsfri periode,*
- *omfanget af rentenedsættelsen.*

De oplysninger om administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, der meddeles Kommissionen, skal indeholde disse angivelser for at gøre støtteordningerne gennemskuelige.

i) *Referencerenten* er den sats, der benyttes af de offentlige myndigheder ved overførsel af rentegodtgørelse til kreditinstitutionerne. Findes der ikke en sådan sats, indgår den gennemsnitlige rentesats på det pågældende marked i beregningerne. Såfremt støtte af denne art forhøjes i en lavkonjunkturperiode, vælges en sats, der svarer til sådanne konjunkturforhold.

j) *Gennemskuelige skattemæssige støtteforanstaltninger* er sådanne foranstaltninger, der opfylder følgende betingelser:

- ligningsgrundlaget for skat opkrævet efter en fast eller maksimal skatteprocent skal som beregningsgrundlag have et inden for det pågældende egnsudviklingsområde investeret beløb,
- endvidere skal støtten fastlægges som en vis del af skatteprocenten og have en bestemt løbetid.

Dog kan alle skattemæssige støtteforanstaltninger gøres gennemskuelige, hvis der fastsættes et loft udtrykt i procent af investeringen.

6. Støttens gennemskuelighed

Kravet om støttens gennemskuelighed udgør en vigtig betingelse for samordning og vurdering af støtteordningerne. Gennemskuelighedsbegrebet defineres i forhold til den fælles vurderingsmetode således:

- støtte er gennemskuelig eller »målelig«, når den fælles metode til vurdering af støtte kan anvendes på den.
- en støtteordning er gennemskuelig når den for alle omfattede støtteformer indeholder alle de angivelser, der er nødvendige for at anvende den fælles vurderingsmetode på hver støtteform, idet modulationskriterierne og kumulationsbetingelserne nøje er fastlagt.

De for øjeblikket gældende almindelige støtteordninger opfylder endnu ikke disse betingelser. Dertil kræves en vis frist. Der arbejdes for øjeblikket på ekspertplan med de uigennemskuelige støtteformer.

Ikke desto mindre erkendes det, at samordningen af støtteformerne kan foretages gradvist uden at afvente resultatet af dette arbejde, ved at medlemsstaterne påtager sig de under punkt 4 i »Samordningsprincipperne« opstillede forpligtelser.

7. Egnsudviklingsmæssig særegenhed

Det drejer sig her om en differentiering af støttens omfang efter arten, omfanget og den hastende karakter af de egnsudviklingsproblemer, som de offentlige myndigheder påtænker at løse.

Da begrebet regional særegenhed er direkte knyttet til udarbejdelsen af en regionalpolitik for Fællesskabet, kan der under de nuværende omstændigheder ikke gives mere præcise retningslinjer end traktatens bestemmelser for fastsættelsen af de områder i Fællesskabet, hvor ydelse af støtte af forskellig styrke er berettiget og de områder, hvor den ikke er berettiget.

Det arbejde, der vil blive udført på området for regional særegenhed i Det permanente udvalg eller Den permanente gruppe for Egnsudvikling vil kunne lette denne vurdering.

I medfør af traktaten påhviler det Kommissionen at overvåge, at de under punkt 5 i »Samordningsprincipperne« opregnede principper reelt og trinvist gennemføres.

8. Sektormæssige følgevirkninger

De manglende sektormæssige særegenheder i størstedelen af de almindelige støtteordninger med egnsudviklingsmæssig målsætning er et af de væsentligste kendetegn for disse ordninger, eftersom der ofte uden forskel ydes egnsudviklingsmæssig støtte til alle industrisektorer. Ikke desto mindre er det inden for varer og tjenesteydelser, dvs. inden for disse sektorer, at støttens virkninger på konkurrence og samhandel mærkes. Det er imidlertid vanskeligt at vurdere disse virkninger, når egnsudviklingsstøttens sektormæssige særegenheder mangler.

For at fjerne denne vanskelighed, er det nødvendigt at udarbejde en fremgangsmåde, der gør det muligt at få klarhed over disse sektormæssige virkninger på grund af de problemer, som disse kan rejse på fællesskabsplan.

Der arbejdes herpå på ekspertplan. Forskellige løsninger er ved at blive undersøgt. Det erkendes dog, at samordningen af egnsudviklingsstøtten kan iværksættes uden at

(2) Disse nøgler er meget omtrentlige middelværdier. På dette punkt fjerner metoden sig fra princippet om kun at tage den teoretiske maksimalstøtte i betragtning.
(1) Denne forenkling indfører ligeledes en usikkerhedsmargin, dog i retning af en vis forøgelse.
(2) Denne hypotese formindsker støtteomfanget i forhold til virkeligheden, for så vidt som denne hypotese kun sjældent viser sig rigtig i praksis. En virksomhed, der i de første regnskabsår giver underskud, eller som hverken giver underskud eller overskud, beholder en betydeligt større del af støtten.

afvente dette arbejdes afslutning, forudsat at forbudet mod dobbeltkumulation (se punkt 6 i »Samordningsprincipperne«) respekteres og under hensyn til Kommissionens mulighed for i givet fald at benytte den i artikel 93, stk. 2 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab omhandlede fremgangsmåde, særligt når anvendelsen af de almindelige støtteordninger fremkalder berettigede klager fra en medlemsstat.

Uafhængigt af dette arbejde bør de sektormæssige sider af de oplysninger vedrørende støtteforanstaltninger, som medlemsstaterne skal give Kommissionen, være genstand for den allerstørste opmærksomhed. Det påpeges i denne forbindelse, at:

- bestemmelser eller foranstaltninger med henblik på sektormæssig orientering af egnsudviklingsstøtten som grundbestanddele i støtteordningerne, på samme måde som de øvrige bestemmelser, i henhold til artikel 93, stk. 3 i traktaten, gøres til genstand for forudgående og rettidig meddelelse til Kommissionen: det er ligegyldigt, om de nødvendige oplysninger er grundlæggende bestanddele i den almindelige støtteordning, eller om der heri kun henvises til nationale eller regionale udviklingsplaner; disse bestemmelsers juridiske form (normative forskrifter eller administrative cirkulærer) såvel som deres juridiske karakter (bindende eller blot vejledende bestemmelser) spiller ingen rolle;
- når en ordning for egnsudviklingsstøtte har blandet målsætning, regional og sektormæssig, er det uomgængeligt nødvendigt, at denne ordning anmeldes som sådan til Kommissionen i henhold til artikel 93, stk. 3 i traktaten, for at den både kan vurderes ud fra et egnsudviklingsmæssigt og et sektormæssigt synspunkt;
- de efter sektor opdelte statistiske oplysninger om anvendelse af de almindelige støtteordninger med egnsudviklingsmæssig målsætning hører, ligesom de øvrige oplysninger vedrørende disse ordninger, til de oplysninger, der af medlemsstaterne regelmæssigt skal gives til Kommissionen, for at denne sammen med medlemsstaterne kan foretage den i artikel 93, stk. 1 i traktaten forudsatte løbende undersøgelse af de anvendte støtteordninger.

For så vidt angår den efterfølgende statistiske undersøgelse af egnsudviklingsstøttens sektormæssige følgevirkninger er fremgangsmåden (oplysningernes ensartethed, indsamlingsrytme) ved at blive udarbejdet.

9. Da iværksættelsen af samordningen og ændringen af støtteordningerne med egnsudviklingsmæssig målsætning sker gradvist, er et tilsyn uomgængeligt nødvendigt, ikke blot for at sikre den gradvise iværksættelse, men også for at kunne fastslå de faktiske resultater af denne samordning og i givet fald for at forbedre eller supplere gennemførelsesbestemmelserne.

Dette tilsyn varetages af Kommissionen ved hjælp af den efterfølgende meddelelse til denne af væsentlige anvendelsestilfælde efter en fremgangsmåde, der sikrer bevarelsen af forretningshemmeligheder, og som vil blive udarbejdet med bistand af sagkyndige fra medlemsstaterne.

Resultaterne af anvendelsen af samordningsprincipperne skal regelmæssigt undersøges sammen med højtstående nationale embedsmænd med kompetence på støtteområdet. Kommissionen skal årligt aflægge beretning herom til Rådet.